

1 ומכאן דרשו חכמים שלגבי טומאות המת, **חֶרֶב הָרִי הוּא פְּחָלָל** –
 2 כלי מתכת שנגע במת נעשה אבי אבות הטומאה כמת עצמו, ואם
 3 נגע באדם שנגע במת נעשה הכלי אב הטומאה כדין טמא מת עצמו,
 4 וכיון שהשוטט שנגע במת **אב הטומאה הוא**, אם כן, **לְטַמְּוִיהָ לְסַכֵּין**
 5 – שיטמא השוטט את הסכין להיות אב הטומאה כמותו, **וְאֵלֶּי סַכֵּין**
 6 **וְטַמְּוִיתִיהּ** – יטמא **לְבָשָׁר** להיות ראשון לטומאה. ואם כן, מזה תועיל
 7 שחיטתו בסכין ארוכה והזירותו שלא לגעת בבשר, סוף סוף יטמא
 8 הבשר על ידי הסכין.
 9 מתרצת הגמרא: **אֵלֶּא** מדובר **דְּאִיטְמִי** השוטט **בְּשַׂרְיָן**, שהוא אב
 10 הטומאה, ונעשה השוטט ראשון, ואינו מטמא את הסכין, שהרי אין
 11 כלי מקבל טומאה אלא מאב הטומאה.
 12 תירוץ נוסף: **וְאִי בְּעֵית אִימָא, לְעוֹלָם דְּאִיטְמִי** השוטט **בְּמַת, וּבְגוֹן**
 13 **שְׂפָדָק קְרוּמִית שְׁל קְנָה** – צלע של קנה יבש וחדוד וראה שהיא
 14 ללא פגיונות, וְשִׁחַט בָּהּ, והיא כשירה לשחיטה כדתניא בברייתא,
 15 **כֹּבֵל שׁוֹחֲטִים בֵּין בְּצוּר** – אבן מחודדת **בֵּין בְּזוּבֵיכִית בֵּין בְּקְרוּמִית**
 16 **שְׁל קְנָה**, וקרומית של קנה אינה מקבלת טומאה, מכיון שהיא 'פשוטי
 17 כלי עץ', דהיינו כלי עץ שאין לו בית קיבול, ומאחר שלא נטמאה
 18 הסכין אף הבשר טהור כשהזר השוטט מליגע בו.
 19 לאחר שסיימה הגמרא לברר את דברי רבה בר עולא, היא מביאה
 20 פירושים נוספים לדברי המשנה: **אֲבִי אֶמֶר** פירוש שני בדברי
 21 המשנה, **הֲכִי קִתְּנִי** – כך יתפרשו הלשונות לכתחילה ודיעבד
 22 שבמשנתנו, **'הַכֵּל שׁוֹחֲטִין'** לכתחילה, ובא לרבות **אֲפִילוּ בּוֹתֵי**,
 23 מכיון שהכותים החזיקו במצות שחיטה ומקיימים אותה. **בְּמַת דְּכָרִים**
 24 **אֲמוּרִים** שמותר ליתן לכותי לשחוט לכתחילה, דווקא **בְּשִׂישֵׁי אֶרֶץ**
 25 **עוֹמֵד עַל גְּבִי** ומשגיח על השחיטה מתחילתה עד סופה, **אֲכָל**
 26 כאשר הישראל אינו עומד עליו כל שעת השחיטה אלא רק **יֹצֵא**
 27 **וְנִכְנֵס**, **לֹא יִשְׁחַט** הכותי לכתחילה. ואף שלעצמם החזיקו הכותים
 28 במצות שחיטה, אינם נוהרים שלא להכשיל אחרים באכילת נבילות.
 29 **וּבְדִיעְבַּד אִם שִׁחַט** הכותי ללא השגחה, **חֹתֵךְ הַיִּשְׂרָאֵל בְּזוֹת בְּשַׂר**
 30 **מִן הַבְּהֵמָה שֶׁשַׁחַט** הכותי **וְנִתְּנָן לֹא לְאֹכֹל, אִם אֲכָלוּ, מוֹתֵר לְאֹכֹל**
 31 **מִשְׁחִיתוֹתוֹ**, שהרי לעצמו נהרר הכותי בהלכות שחיטה, ומכיון שאכל
 32 מוכח ששחט כהלכה וזהו פירוש לשון הדיעבד 'שחיטתן כשירה'
 33 שבמשנתנו, שבדיעבד יכול לסמוך על בדיקה זו, אך אם **לֹא אֲכָלוּ,**
 34 **אֲסוּר לְאֹכֹל מִשְׁחִיתוֹתוֹ**. ופירוש המשך לשון משנתנו כך, 'חֹזֵן
 35 **מַחְרֵשׁ שׁוֹטֵה וְקָטָן, דְּאֲפִילוּ דִיעְבַּד נָמִי לֹא** מכשירים את
 36 שחיטתם, מפני שחוששים **שָׂמָא יִשְׁהוּ, שָׂמָא יִדְרֵסוּ, וְשָׂמָא יַחְלִידוּ,**
 37 ויפסלו את השחיטה.
 38 מבררת הגמרא אין יתפרשו סוף דברי המשנה לפי אבי: **וְכֹלֵן**
 39 **שִׁשְׁחַטוּ** ואחרים רואין אותן שחיטתן כשירה, **אֲהִיֵּיא** – על מי הולך
 40 דין זה, **אִילִימָא אַחְרֵשׁ שׁוֹטֵה וְקָטָן** לחדוד, **עֲלָה קָאֵי** – הלא עליהם
 41 דיבר התנא מקודם, ומדוע אמר 'כולן' שמשמעו, שמדבר על
 42 שוחטים נוספים, **וְאִם שִׁחַטוּ** ואחרים רואין אותן שחיטתן כשירה'
 43 **מִקְעֵי לִיה** – היה צריך לומר. **אֵלֶּא** בהכרח נפרש שהוראה זו מוסבת
 44 גם **אֲבוֹתֵי הַנּוֹכַר בְּרִישָׁא, הָא אֲמַרְתָּ בְּשִׂישֵׁי אֶרֶץ עוֹמֵד עַל גְּבִי**
 45 **שִׁחַט אֲפִילוּ לְכַתְחִלָּה**, וכאן המשנה אומרת 'כולן' ששחטו ואחרים
 46 רואין אותן שחיטתן כשירה' בלשון דיעבד. מסיקה הגמרא: **קִשְׂיָא** –
 47 אכן לאבי קשה מדוע נקט התנא לשון 'כולן', כיון שבהכרח הדין
 48 מוסב רק על חרש שוטה וקטן, ששחיטתן כשירה כשארחרים עומדים
 49 על גביהם רק בדיעבד.
 50 רבא מסכים עם אבי ש'הכל שוחטין' בא לרבות כותי, אך מקשה על

דין 'יוצא ונכנס': **אֶמֶר רַבָּא, וְכַאֲשֶׁר הַיִּשְׂרָאֵל יֹצֵא וְנִכְנֵס**, האם
 לְכַתְחִלָּה **לֹא יִשְׁחַט** הכותי, שאין סומכים על השגחה זו, **וְהַתְּנִין** –
 והלא שנינו (ע"ז טו), **הַמְּנִיחַ עוֹבֵד בּוֹכְבִים בְּחַנּוּתוֹ** של יין, **וְיִשְׂרָאֵל**
יֹצֵא וְנִכְנֵס בחננות, היין מוֹתֵר. מפני שהגוי מפחד בכל רגע שמא
 הישראל יכנס ויראנו, ויש לסמוך שלא נגע ביין ולא ניסכו לעבודה
 זרה. ומזה יש ללמוד להתיר גם שחיטת כותי כשישראל יוצא ונכנס.
 דוחה הגמרא: **הֲתָם מִי קִתְּנִי מְנִיחַ, שֶׁמִּשְׁמַעוּ** שלכתחילה מותר
 להניח גוי להתייחד עם יין כשישראל יוצא ונכנס, **'הַמְּנִיחַ' קִתְּנִי,**
 שמשמעו שרק אם עבר והניח אזי **בְּדִיעְבַּד** יש להתיר היין, ואין
 להביא ראיה מכאן שמותר לסמוך על השגחה 'יוצא ונכנס'
 לכתחילה.
 מוכיח רבא ממשנה אחרת: **אֵלֶּא מְהֵבָא, שְׁנִינוּ (שם טו), אֵין הַשּׁוֹמֵר**
 את הדין צָרִיךְ לְהִיּוֹת יוֹשֵׁב וּמְשַׁמֵּר, **אֵלֶּא אִף עַל פִּי שְׂוִיצָא וְנִכְנֵס**
 מוֹתֵר, ולשון 'אין צריך' בודאי משמעו לכתחילה, ומוכח ממשנה
 זו שיש לסמוך על השגחה 'יוצא ונכנס' לכתחילה.
 כיון שהוכיח רבא שגם בישראל יוצא ונכנס מותר לכתחילה למסור
 לכותי פירוש, נצרך הוא לפרש את משנתנו באופן אחר: **אֵלֶּא אֶמֶר**
רַבָּא פירוש שלישי בדברי משנתנו, **הֲכִי קִתְּנִי** – זהו פירוש לשון
 לכתחילה ודיעבד שבמשנתנו, **'הַכֵּל שׁוֹחֲטִין'** לכתחילה, **וְאֲפִילוּ**
בּוֹתֵי, בְּמַת דְּכָרִים אֲמוּרִים, בְּשִׂישֵׁי אֶרֶץ יֹצֵא וְנִכְנֵס, אֲכָל בדיעבד
 כאשר הישראל **כָּא וּמְצָא** לכותי **שִׁשְׁחַט** ללא השגחה של ישראל,
חֹתֵךְ בְּזוֹת בְּשַׂר מן הבהמה שהכותי שחט **וְנִתְּנָן לֹא** לאכול, אם
אֲכָלוּ, מוֹתֵר לְאֹכֹל מִשְׁחִיתוֹתוֹ וזהו פירוש 'שחיטתן כשירה'
 בדיעבד, שיכול לסמוך על בדיקה זו, ואם **לֹא אֲכָלוּ, אֲסוּר לְאֹכֹל**
מִשְׁחִיתוֹתוֹ. ופירוש המשך המשנה, 'חֹזֵן מַחְרֵשׁ שׁוֹטֵה וְקָטָן/
דְּאֲפִילוּ דִיעְבַּד נָמִי לֹא נתיר את שחיטתם, והטעם **שָׂמָא יִשְׁהוּ**
וְשָׂמָא יִדְרֵסוּ וְשָׂמָא יַחְלִידוּ.
 הגמרא מבררת אין יתפרשו סוף דברי המשנה לדברי רבא: **וְכֹלֵן**
שִׁשְׁחַטוּ ואחרים רואין אותן שחיטתן כשירה, **אֲהִיֵּיא** – על מי
 מוסבת הוראה זו, **אִילִימָא אַחְרֵשׁ שׁוֹטֵה וְקָטָן** לחדוד, **עֲלָה קָאֵי** –
 הלא עליהם דיבר התנא מקודם, **וְאִם שִׁחַטוּ** מִקְעֵי לִיה לומר,
 ומדוע אמר התנא 'כולן', **אֵלֶּא** בהכרח נפרש הוראה זו גם **אֲבוֹתֵי**
 הנוכר ברישא, **הָא אֲמַרְתָּ אֲפִילוּ יֹצֵא וְנִכְנֵס שִׁחַט לְכַתְחִלָּה**, וכל
 שכן אם עומד על גביו, וכאן שנינו 'כולן' ששחטו ואחרים רואין
 אותן שחיטתן כשירה' שמשמע שאפילו עומד על גביו אינו מותר
 אלא בדיעבד. מסיקה הגמרא: **קִשְׂיָא** – אכן גם לפי דברי רבא קשה
 מדוע נקט התנא לשון 'כולן', כיון שבהכרח הדין מוסב רק על חרש
 שוטה וקטן, ששחיטתן כשירה באחרים עומדים על גביהם רק
 בדיעבד.
 הגמרא מביאה פירוש רביעי למשנתנו: **רַב אֲשִׁי אֶמֶר, הֲכִי קִתְּנִי** –
 זהו פירוש משנתנו, **'הַכֵּל שׁוֹחֲטִין'** לכתחילה, **וְאֲפִילוּ יִשְׂרָאֵל**
מוֹתֵר – יהודי שהמיר את דתו ורגיל לעבור על מצות התורה.
 מבררת הגמרא: **מוֹתֵר לְמַאי** – לאיזו מצוה הוא מומר. משיבה
 הגמרא: **לְאֹכֹל נְבִילוֹת לְתִיאָבוֹן** – שכאשר רוצה לאכול בשר ואינו
 מוצא בשר שחוטה, אוכל נבילה, אך כשיש לו אפשרות לאכול
 שחוטה נמנע מאכילת נבילה, וכן כשבא לשחוט ואין לו אלא סכין
 פגומה, אינו טורח לחזור אחר סכין אחרת, אך כשיש בידו סכין בדוקה
 מפגיונות, הוא מקפיד לשחוט כדין, וחידישה משנתנו שניתן לסמוך
 לכתחילה על שחיטתו של מומר זה ללא השגחה, **וּבְדִיעְבַּד** – וכפי
 שהורה רבא, **דְּאֶמֶר רַבָּא, יִשְׂרָאֵל מוֹתֵר הַאוֹכֵל נְבִילוֹת לְתִיאָבוֹן,**

61 לפי אביו ורבה ורב אשי דין זה חוזר על חרש שוטה וקטן בלבד.
62 וכן בוליהו - כל האמוראים כרבה בר עולא לא אמרי, שפירש
63 שמהכל שוחטין נתרבה טמא ששוחט לכתחילה בחולין, ושחיטתן
64 כשירה' מלמד על טמא בקדשים, ששחיטתו כשירה רק בדיעבד,
65 והטעם שלא אומרים כמזוה, משום שהרי הקשו (לעיל ב), שכבר נכפל
66 דין טמא בקדשים במשנה בזבחים, ותירצו בשני אופנים, ולתקן לשני
67 דאמרת הקא בחולין הוא עיקר המקום לשנות חידוש זה, ובזבחים
68 נשנה אגב שאר פסולין, טוענים אותם אמוראים, אדרבה התם
69 ובזבחים עיקר, דבכרשים קאי - שהיא המסכת העוסקת בקדשים.
70 ואילו לתקן לשני דאמרת התם ובזבחים עיקר, והקא בחולין, אידי
71 - אגב דתנא טמא ששוחט לכתחילה בחולין, תנא נמי טמא
72 במוקדשין, טוענים אותם אמוראים, מה שטמא מותר לשחוט
73 בחולין גופיה לא איצטרך ליה להשמיענו, כיון שחולין שניעשו
74 על מותר קדש לאו בקדש דמו, ואין חייב ליהרר שלא לטמאם,
75 ולכן אין להעמיד חידוש המשנה בטמא.
76 בוליהו כרינא לא אמרי, וכשני הלשונות שנאמרו בשמו, וטעמם,
77 לתקן לשני דאמר מומחין בהלכות שחיטה אין - כשרים לשחוט
78 לכתחילה, ושאיין מומחין לא ישחטו לכתחילה, ועל אלו שנינו
79 ששחיטתן כשירה' בדיעבד על ידי בדיקה, טוענים האמוראים, רוב
80 מצויין אצל שחיטה מומחין הן, ואין צורך לבדוקם. ואילו לתקן
81 לישנא דאמר מוחקין ששחטו לפנינו בלא להתעלף אין - כשרים
82 לשחוט לכתחילה, ושאיין מוחקין לא ישחטו לכתחילה, ועל אלו
83 שנינו ששחיטתן כשירה' בדיעבד, אם אומר השוחט 'ברי לי שלא
84 נתעלפתי, טוענים האמוראים, לעלופי לא תיישנין כלל, ולכן מותר
85 למי שאינו מוחק לשחוט לכתחילה.
86 רבא לא אמר פאבני, שכותי שוחט וישראל יוצא ונכנס כשר רק
87 בדיעבד, כי קושטייה - מחמת קושייתו, שהוכיח שמותר לסמוך על
88 יוצא ונכנס לכתחילה.
89 ואבני לא אמר כרבא, להכשיר שחיטת כותי לכתחילה אף ביוצא
90 ונכנס הישראל, כמו בדן היין, משום שסובר שחלוק דין שחיטה מדין
91 המניח גוי פחות של יין, דהתם לא נגע - הגוי אינו נוגע ביין שכן
92 פוחז הוא אף יתפס בקלקלותו, אך רבא כשנתון בזה בכותי
93 לשוחטה, נגע - אינו חושש להיתפס בעצם ההתעסקות בהמה,
94 שעל כך יש לו רשות, ועלול לשהות או לדרוס, שעל כך אינו חושש
95 להיתפס, כיון שנעשים כהרף עין, ולכן סובר אביו שאין לסמוך על
96 יוצא ונכנס בשחיטת כותי.
97 רב אשי לא אמר בתרתייהו - כאביו ורבה שפירשו את ההיתר
98 בשחיטת כותי, קככר פותים גרי אריות הן וגירותם לא חלה,
99 ושחיטתם כשחיטת גוי שהיא פסולה.
100 אבני לא אמר כרב אשי שפירש את ההיתר במומר, לשחוט על ידי
101 בדיקת סכין, כי לא סבירא ליה הא דרבא - אביו חולק על רבא
102 שהתיר לבדוק סכין ולתת למומר לשחוט לכתחילה.
103 אלא זאת קשה, רבא מאי טעמא לא אמר בשמעתייה - כרב אשי,
104 במומר, שמותר לכתחילה לבדוק סכין ולתת לו לשחוט, ובדיעבד
105 בודק הסכין אחר השחיטה, והלא רב אשי נסמך בזה על שמועתו של
106 רבא. מתרצת הגמרא: לדבריו דאבני קאמר וליה לא סבירא ליה
107 - אכן רבא יכול להעמיד המשנה במומר, כרב אשי, ומה שאמר את
108 דבריו, הוא רק לפי אביו שאינו מתיר במומר, ומעמיד המשנה בכותי
109 שלכתחילה בעומד על גביו ובדיעבד ביוצא ונכנס, לשיטתו אמר
110 רבא שאף בכותי יש להכשיר לכתחילה גם בישראל יוצא ונכנס, ורק
111 ב'בא ומצאו' כשר בדיעבד על ידי בדיקה.
112 הגמרא מביאה ברייתא בדיון שחיטת כותי, שנחלקו בזה אביו ורבה
113 לעיל: תנו רבנן, שחיטת בהמה על ידי פותי, מותרת לכתחילה. במה
114 דברים אמורים, כשישראל עומד על גביו, ומשגיח כל זמן השחיטה,
115 אבל בא ומצאו ששחט כבר, בדיעבד יכול לסמוך על בדיקה, כיצד,
116 חותך פותין ונותן לו, אם אכלו, מותר לאכול משחיטתו. ואם לאו,
117 אסור לאכול משחיטתו. שהכותים נוהרים במצות שחיטה, אך
118 חשודים להאכיל נבילה לאחרים, ולכן כאשר הכותי אוכל, זה מוכיח
119 שנשחטה יפה, ואם אינו אוכל חוששים שהיא נבילה. פיוצא בו -
120 אותה הוראה בדוגמא נוספת, מצא פידו של הכותי

1 בודק ישראל כשר את הסכין לראות שאין בה פגמות, ונותן לו
2 למומר לשחוט בה, ומותר לאכול משחיטתו. אבל לא בודק ישראל
3 כשר את הסכין ונותן לו, לא ישחוט המומר לכתחילה. ודברי
4 המשנה ושחיטתן כשירה' מתפרשים כך, ואם שחט המומר בסכין
5 שאינה בודקה, בודק ישראל סבינו אחריו, נמצאת סבינו יפה -
6 בלא פגמות, מותר לאכול משחיטתו, ואם לאו - ואם לא התברר
7 שהסכין בלי פגמות, אסור לאכול משחיטתו. ופירוש המשך
8 המשנה, חוץ מחרש שוטה וקטן דאפילו דיעבד נמי לא נכשיר,
9 שחוששים שטמא ישוה וטמא ידרסו שטמא יחלידו.
10 מבררת הגמרא כיצד תתפרש סוף המשנה: 'ובולין ששחטו ואחרים
11 רואין אותן שחיטתן כשירה, אהיאי - על מי חוזר דין זה, אילימא
12 אחרש שוטה וקטן לחוד, הרי עלה קאי - עליהם התנא דיבר מקודם,
13 'ואם שחטו' מיבעי ליה לתנא לומר, שלשון 'ובולין' משמע שכולל
14 שוחטים נוספים. אלא נפרש ש'ובולין' חוזר אישראל מומר, קשה, אי
15 דבדק סכין ונותן לו, הא אמרת שחט לכתחילה אפילו בלא שרואים
16 אותו, ואלא תעמיד דלא בודק הסכין, עדיין קשה אי דאיתיה (יש-
17 לסכין, ליבדקה השתא - יבדקה עכשיו, ואי דליתיה ו-אין) לסכין,
18 כי אחרים רואין אותו מאי הוי, סוף סוף יש לחשוש דלמא בסכין
19 פגומה שחיטה, שהרי לא בדקו הסכין. מסיקה הגמרא: קשיא.
20 פירוש מיישיר רבינא אמר, הכי קתני, 'הכל שוחטין', הכל מומחין
21 - היודעים הלכות שחיטה שוחטין לכתחילה, ולשון 'הכל' בא
22 לרבות מומחין אף על פי שאין מוחקין - שלא שחט לפנינו בלא
23 פעמים כדי שנראה שאינם מתעלפים מחמת ראיית השחיטה. במה
24 דברים אמורים, כלומר במה יחשב 'מומחה' ששוחט לכתחילה,
25 שיודעין בו אלו המוסרים לו בהמה לשחוט, שבדקוהו והתברר להם
26 שיודע לומר הלכות שחיטה. אבל אין יודעין בו שיודע לומר
27 הלכות שחיטה, לא ישחוט לכתחילה, ואם שחט בדיעבד בודקין
28 אותו, אם יודע לומר הלכות שחיטה, מותר לאכול משחיטתו,
29 ואם לאו, אסור לאכול משחיטתו. ופירוש המשך המשנה, חוץ
30 מחרש שוטה וקטן, דאפילו דיעבד נמי לא נכשיר, שטמא ישוה
31 שטמא ידרסו וטמא יחלידו.
32 שואלת הגמרא כיצד תתפרש סוף המשנה: 'ובולין ששחטו ואחרים
33 רואין אותן שחיטתן כשירה, אהיאי, אילימא אחרש שוטה וקטן,
34 הרי עלה קאי, 'ואם שחטו' מיבעי ליה. אלא נאמר ש'ובולין' חוזר
35 שאיין מומחין בהלכות שחיטה, קשה, מדוע צריך אחרים שראו
36 אותו, כבודקין אותו בהלכות אחר השחיטה סגי - די בזה להכשיר
37 שחיטתו. משיבה הגמרא: דליתיה לקמן דליבדקה - שאין השוחט
38 לפנינו ואי אפשר לבדוקו, ואז אפשר להכשיר שחיטתו באופן
39 שאחרים ראו ששחט כהוגן.
40 שיטה אחרת בדברי רבינא לפרש המשנה בדרך שיטת: ואיכא
41 דאמרי, רבינא אמר, הכי קתני, 'הכל שוחטין', הכל מוחקין -
42 מנוסים ומומנים בשחיטה שוחטין לכתחילה, ולשון 'הכל' בא
43 לרבות מוחקין אף על פי שאין מומחין בידיעת הלכות. במה
44 דברים אמורים שנחשב השוחט למומחה, ששחט לפנינו שתיים
45 ושלש פעמים ולא נתעלף, אבל לא שחט לפנינו שתיים ושלש
46 פעמים, לא ישחוט לכתחילה שטמא יתעלף, ואם שחט ואמר פרי
47 לי שלא נתעלפתי שחיטתו כשירה בדיעבד. ופירוש המשך המשנה,
48 חוץ מחרש שוטה וקטן, דאפילו דיעבד נמי לא, שטמא ישוה שטמא
49 ידרסו וטמא יחלידו.
50 שואלת הגמרא כיצד תתפרש סוף המשנה: 'ובולין ששחטו' וכו'
51 אהיאי, אילימא אחרש שוטה וקטן, הרי עלה קאי, 'ואם שחטו'
52 מיבעי ליה. אלא נפרש שחוזר אשוחטים שאין מוחקין, אך קשה
53 והאמרת באומר ששוחט כרי לי סגי - די, ולמה צריך אחרים רואים
54 אותו. מתרצת הגמרא: דליתיה קמן דליישיליה - שאין השוחט
55 לפנינו ואי אפשר לשואלו אם נתעלף, ואז אפשר להכשיר שחיטתו
56 על ידי ראיית אחרים.
57 הגמרא מבארת מדוע כל אמורא לא קיבל את הפירושים האחרים:
58 רבינא ורבה בר עולא, פאבני ורבא ורב אשי לא אמרי, משום
59 דקשיא להו לשון 'ובולין' שנקט התנא בסיום המשנה, שמשמע
60 שבא לכלול שוחטים נוספים בהכשר של 'אחרים רואין אותו', ואילו